

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

15
1921

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ÉDITIONS

ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

BAS. N. GRÉGORIADÈS

Ε.Υ.Δ. της Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΗΛΑΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἐν τῷ ΝΔ καταλοίπῳ, ἐν ᾧ κατὰ τὸν κατάλογον ὑπάρχει «Βυζαντιακὴ ἐπιγραφὴ, ἐκ τῆς παρὰ τὴν Ἄρταν μονῆς τῶν Βλαχερνῶν διατριβῆ, συμπεπληρωμένη σ. 12 ὄν καὶ ἔντυπα ἐπιγραφῶν (Ν.Ε. 51)»¹ εὐρίσκομεν τέσσαρα ἔτι φύλλα², ὧν τὰ μὲν δύο περιέχουσιν ἐπιστολὴν «Πρὸς τὸ Γιατροφηλόσοφο κηρ Γεωργη Καλαρα ἀπὸ Λαρίσας τῆς 10 Μαρτίου 1815 τῆς Κορθο», τὰ δὲ ἄλλα δύο, σημειώσεις τοῦ Λάμπρου³. εἶνε προφανές ὅτι τὰ μὲν δύο πρῶτα φύλλα περιέχουσιν ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τοῦ Ἰωάννου Βηλαρᾶ, οὗτινος αἱ περὶ ὀρθογραφίας ἰδέαι εἶνε γνωσταί, τὰ δὲ δύο ἄλλα περιέχουσι τὰς κεντρικὰς ἰδέας, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Λάμπρου, ἀνακοινώσεως γενομένης ὑπὸ τοῦ Λάμπρου περὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἰωάννου Βηλαρᾶ. Πότε καὶ ποῦ ἐγένετο ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη ἀγνοῶ, ὅτι ὅμως πρόκειται περὶ ἀνακοινώσεως οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ὁ Λάμπρος ἔχει ἀσχοληθῆ περὶ τὰ ἔργα τοῦ Βηλαρᾶ καὶ τὰ ἀφροῶντα τὸν βίον αὐτοῦ⁴, ἔχει δὲ ἐκδόσει τύποις τὸ «ονομαστικὸ τῆς ρομεικῆς γλώσσης γιὰ τὰ πεδία» αὐτοῦ⁵ καὶ ἀναφέρει τὰς ἀνεκδότους ἐπιστολάς τοῦ Βηλαρᾶ, τονίζων ὅτι εἶνε «ἄξια ἐκδόσεως»⁶. Τὰς ἀνεκδότους ταύτας ἐπιστολάς τοῦ Βηλαρᾶ εὐρίσκομεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 113 χειρογράφῳ τῆς ἱστορικῆς καὶ ἔθνολ. ἐταιρείας⁷,

1. Σελ. 114. Ἡ διατριβὴ αὕτη ἐδημοσιεύθη ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.

2. Τὰ φύλλα ταῦτα δὲν ἀναφέρονται ἐν τῷ καταλόγῳ.

3. Ἀρχ. τίς ὁ Γεώργιος Καλαρῆς. Αἱ ἐπιστολαὶ ἐκ Λαρίσσης 1815 ἤτοι ἀμέσως μετὰ ρομ. γλώσσα (1814). Γεωγραφίαν τοῦ ἀναφέρει ἐν τῇ πρῶτῃ Καλαρῆν ἐπιστολῇ τοῦ Ἐξεδόθῃ ἄρα κατὰ :

4. Πρὸβλ. Ν. Ἑλλ. τομ. 8 σελ. 315 ἔ. «Ὁ Ἰωάννης Βηλαρᾶς, καὶ ὁ Ἰω. Κρασσῆς ἐν Βενετίᾳ καὶ τόμ. 13 σελ. 68 ἔ. «Ρηγας, Βηλαρᾶς. Χριστόπουλος» ἰδίᾳ σελ. 79 ἔ. ἐνθα γίνεται λόγος καὶ περὶ τῶν ἀσχοληθέντων περὶ τὸν βίον καὶ τὰ ἔργα τοῦ Βηλαρᾶ.

5. Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἠμερολογίῳ Λοιδώνης τοῦ 1893 σελ. 35 ἔ.

6. Πρὸβλ. Ν. Ἑλλ. τομ. 13 σελ. 81 ὑπ. 1.

7. Ν. Ἑλλ. τομ. 7 σελ. 470.

ἐν τῷ καὶ τὸ ὀνομαστικὸν τοῦ Βηλαρᾶ¹. Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 113 χειρογράφον τῆς ἱστορικῆς καὶ ἔθνολ. ἐταιρείας περιλαμβάνει τὰς ἀκλούθους ἐπιστολάς τοῦ Βηλαρᾶ.

1. (φ. 1α) «Πρὸς τὸν Γιατροφιλόσοφον κηρ Γεωργίου Καλαρᾶ ἀπὸ Λαρσα τῆς 10 Μαρτίου 1815 ἡς Κορθο».

*Ἀρχ. «Πληροφορημένος τῆς ἀπερασμενῆς».

2. (φ. 1β) «Πρὸς τὸν κηρ Γιαννακῆ Μελα ἀπὸ Λαρσα τῆς 1 Μαγίου 1815 εἰς Γιανθηνα».

*Ἀρχ. «Δε φενετε μοναχα πὸς δεν ελαδα».

3. (φ. 96) *Ἀνευ ἐπιγραφῆς.

*Ἀρχ. «Μην αφηνγης το πεδι σου να μαθη πολα γραματα».

4 (φ. 11α) «Πρὸς τὸν κηρ Γιαννακῆ Γενοβελῆ ἀπὸ Λαρσα τῆς 4 Μαρτίου 1815 ἡς Γιανθηνα».

*Ἀρχ. «Σε μια σηναναστροφη, οπου ηταν πολα αξηολογα ηποκειμενα».

5. (φ. 15α) «Πρὸς τὸν κηρ Γιαννακῆ Μελα ἀπὸ Λαρσα τῆς 13 Μαγίου 1815 ἡς Γιανθηνα».

*Ἀρχ. «Δε σου γενομε δχερετος ἀπο θεληση μου».²

Τῶν ἐπιστολῶν τούτων, περὶ ὧν ὡς ἀνωτέρω παρετηρήσαμεν, σημειοὶ ὁ Λάμπρος, ὅτι εἶνε «ἄξια: ἐκδόσεως», τὴν πρώτην ἔχει ἀντιγράψει ὁ Λάμπρος, τὴν πρὸς τὸν ἰατροφιλόσοφον Γεωργίου Καλαρᾶν, εἰς τὸ ἀντίγραφον δὲ τοῦτο ἀνήκουσι τὰ δύο σωζόμενα φύλλα ἀπολεσθέντων τῶν λοιπῶν ἢ πιθανώτατα σωζομένων ἐν ἄλλῳ τινὶ φακέλλῳ.

Ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἐκ τῶν σημειώσεων τοῦ Λάμπρου οὗτος ἐν τῇ διαλέξει του εἶχεν ὑπ' ὄψιν οὐ μόνον τὴν πρώτην ἀλλὰ καὶ τὰς λοιπὰς ἐπιστολάς τοῦ Βηλαρᾶ, τὰς περιεχομένας ἐν τῇ ἀνωτέρω μνημονευθέντι χειρογράφῳ.³ Κατωτέρω δημοσιεύομεν τηροῦντες τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ Βηλαρᾶ, τὴν ἀντιγραφείσαν ὑπὸ τοῦ Λάμ-

1. Ν. Ἑλλ. τομ. 7 σελ. 472 ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 119 χειρογράφῳ. Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ἐνταῦθα ὅτι τὰ ἀνέκδοτα χειρογραφα τοῦ Ἰωάννου Βηλαρᾶ σώζονται παρὰ τῷ Βλαχογιάννῃ, πρβλ. τὸν κατάλογον αὐτοῦ καὶ Ν. Ἑλλ. τομ. 1 σελ. 142.

2 Ἡ ἐπιστολή αὕτη μένει κολοβή.

3 Οὕτως π. χ. σημειοὶ «Τίς ὁ Γιαννάκης Μελάς ;»

πρὸς πρώτην ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 113 χειρογράφου τῆς ἱστορικῆς καὶ ἔθνολ. ἐταιρείας, τὰ ἐλλείποντα φύλλα ¹ συμπληρώσαντες δι' ἀντιγραφῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ χειρογράφου. Ἡ ἔκδοσις αὕτη εἶνε σπουδαία, οὐ μόνον διὰ τὰς εἰδήσεις, ἕως αἱ ἐπιστολαὶ αὗται παρέχουσιν ἡμῖν, ² ἀλλὰ καὶ πρὸς γνῶσιν τῶν περὶ ὀρθογραφίας ἰδεῶν τοῦ Βηλαρά. ³

Κ. Ι. Δ.

Πρὸς τὸ Γιατροφηλοσοφὸν κηρ Γεωργίου Καλαρά.
ἀπὸ Λαρσα τῆς 10 Μαρτίου 1815 ἡς Κορθο.

Ἐξοχοτάτε .

Πληροφορεμένος τες ἀπερασμένες ἀπὸ τοῦ Κηρ Χρηστοδουλο ἡκονομοῦ Ζαγορησιοῦ γιὰ τες ἡδέες σου στὴν ἠποθεσι τῆς γλοσιης μας, οπου ὀλη ἡ φηλογενῆς προκομῆνῆ ἀγουνῆζοντε νὰ τῆ βαλοῦν σε τάξῃ, γιὰ νὰ καλητερεψῆ κε σ'εμας ἡ σπουδῆ τοῦ γραματοῦ, ἀποφασισσὰ κε σου φανεροσὰ τῆ γνομῆ μου σ'ενα μου γραμὰ, οπου σου περηκληγὰ κ'ενα τηπομῆνο βηβληροπουλο μου, οπου το ὀνομασὰ : Ρομεικῆ γλοσὰ. Του εδοκα τετὶα ὀνομασῆα ἀφορμῆς οπου το σῆν-

1 Τὸ ἀντίγραφον τοῦ Λάμπρου φθάνει μέχρι τοῦ «Σε ταφτῆ τῆ δησιηχηὰ του γενου βρεθηκαὶν ὀστοσο κε καμποσι, οπου θελησαν νὰ δηξοῦν ποσο ἦταν γελασμένη ὀσι ετρεχον λεγομῆνοντες σε ταφτὰ».

2 Οὕτω π. χ. ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιστολῇ παρατηρεῖ «Ἐληθημαγὰ ἀκομῆ ἀνησος κ'εχῆς κανὰ βηβληο γιὰ τον τηπο. νὰ μου στηλῆς καμὶα κολα ἀπο ταφτο νὰ ἡδο κε σου ταξο νὰ κωμο το ἡδῖο κ'εγο στῆ Γεωγραφῆα οπου τῆμαξο», ἐξ οὗ συμπεραῖνομῆν ὅτι ὁ Βηλαράϊς συνέγραψε Γεωγραφῆαν, καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ (φ. 14α) «Τελοσπαντον δεν ἡμε εγο ὀ μοναχος, οπου προσιτοχασῆκα νὰ γραψο ρομεικα κε νὰ οφελῆσο το γενος φοτηζοντας το στο ἀληθῆνο του σῆμπερο. Ἡ ἀληθῆα δεν μπορεῖ ποτε νὰ κρηφτῆ ὀ προτος ἀπ' ὀλους, οπου εγραψε ρομεικα, ἡνε ὀ Μεσηοδοκας μολον οπου εμεταχηρησῆκε ὀχη τον κῆνον τροπον τῆς ὀμηλῆας, ὀ γνωρισμῆνος ἀπ' ὀλους γιὰ τα σῆνγραμῆα του Γρηγορηος ὀ Κονσταντας, ὀ Γιατροφηλοσοφος Γεωργῆς Καλαρας, οπου ὀμπρητερ' ἀποτ' εμενα ἡθειῆσε νὰ τηποσι μὶα ἀπλη γραμῆτικῆ με τῆν ὀρθογραφῆα τῆς γλοσιης μας κ'ῆ φηλελῆνες Βλαχη τῆς Λιβορονος το μποδησαν ἀπο φοβο τους μῆ χαθῆ ἡ Ἐληνηκῆ κε δεν μπορεσοῦν ἀφτῆ ἡστεροτερα νὰ ὀμηλοῦν τα βλαχηκα τους».

3 Ἄξιον σημειῶσεως εἶνε ἐνταῦθα ὅτι ἐνιαχοῦ τοῦ κειμῆνου εἴρισκομῆν τόνους. Προφανῶς ὀμως οἱ τόνοι οὗτοι προέροχονται ἐξ ἀπροσεξῆας τοῦ ἀντιγραφῆως παρασυρομῆνου ὑπὸ τῆς συνηθειῆας τοῦ θέτειν τόνον ἐπὶ πάσις λέξεως. Διὰ τοῦτο καὶ ὀπου τὸ κειμῆνον εἶχε τόνους παρέλειψα αὐτοῖς.

γραψα κηνα, κε στη διαλεχτο της πατρηδας μου. Ηποπτεβεντας μ' ολον τουτο μη δεν εφτακε στα χερια σου το γραμα μου με το βηβληο εστοχαστηκα χρηαζουμενο να σου γραψο κε δευτερο για να λαβο μια ορα αρχητερα αποκρητη σου σε οσα σου φανερουα, κε τα μετασημαδεβο σε τουτο.

Εγο, Αφεντη, δεν πετομε για κανας μεγαλο; φηλοσοφος, μητε για κανας προκομενος Έλληνας; μονε για φηλογενης, οπου δεν παραπερνομε στους σηλογισμους μου. Εσπουδαξα οστοσο στα σκολια μας καμποσους χρονους, κ'ηδα τον καρπο, οπου απολαβενουν ηστερα απο λογης λογιου κοπους, κ'ηδροτες, οσα παιδια χανουν το αυθη της ηληκια; τους μετα σ'εκηνα για να μαθουν να παπαγαλήζουν καμποσα λογια απο μια γλωσα, οπου εδο κε διο χηλιαδες χρονους ομπρητερα εκρεναν σε τουτα τα μερη. Ηδα, που χορια απο κατη σκουριασμενα γραμμηκα, κ'ενα διο απο τα σοφα παραμηθια του Αρηστοτελη, αλες ηδεες η ταλεπορη μαθηταδες δεν αποχτενουν. Γγορδομενη μολον τουτο, αφορμη; οπου τους ονομαζουν λογιotaτους, κε φουσομενη για πεντεξη λογια, οπου εχουν στο στομα σε πασα τους ομηληα κ'οπου οση τ'ακουν τα θιαμενοντε, αποτη δεν τ'απηκαζουν, κατανταν ηστεροτερα να φανταχτουν με τα σοστα τους, προς ολοβολη η Αθηνα κατηκα μεσα στο κεφαλη τους, καθος ης του Δια μια φορα; μονε με τη διαφορα οπου δεν τους ενοχλαι, κε δεν εχουν χρηα απο τζεκουρη του Ηφεστου.

Η ηστορηα, η Γεογραφηο, κε οσα αλα κλοναρια της αληθηνης φηλοσοφης στολναν το πνεμα, κε τροχαν τθ νου, αφτα για τους λογιotaτους ηνε Αραπηκα; εχουν οστοσο πολημαθηα να ξεοδεψουν ηκοσητεσερες ορες, σαν καμη χρηα, να φηλουηκησουν για ενα **δε** η για ενα **τε**. Αφτη η λησιασαρηκη σπουδη της γραμματηκης; αφτη η ελληνομανηα, κητα προς την ονομαζη καλοτατα ο κηρ Κοραης, οπου κε αφτος δεν ημπορεσε ος το ηστερο να την αποφηγη, εκεταστησε τους λογιotaτους να παρουν τους ησκιους γιαπραματα. Προσπαθαν να φανουν φορτομενη απο λογια με την παντοχη ν' αποχτησουν ηδεες, κε γενοντε μοναχα λεξηκα δηχος να ξερουν ν'ανταμωσουν διο λογια για να παραστησουν μια ηδεα του κεφαλιου τους. Αν ηξεραν ομπρητερα τη μητρικη τους γλωσα, τη χανουν κ'εκηνη, κε κηκομουρμουρηζουν το δηλογο, οπου δε φανερονη καμια γλωσα στοη κοσμο. Τετια ητανε η προκοπη του νιου στα σκολια μας.

Σε ταφτη τη δησηχηα του γενου βρεθηκαν οστοσο κε καμποση.

οπου θελησαν να δηξουν ποσο ηταν γελασμενη οση ετρεχαν λεχομα-
νονταξ σε ταφτα τα μονοπατια μ' ἐλπηδα να φτακουν στην κατηκηα,
της αληθιαξ. Μονε αφτη η ηδεα, οπου προθημιονταν να φοτησουν
τους αλους κρατονταξ στο χερη το θαμπο ληχναρη της προληψηξ
κε της φηλαφτηαξ για φεξη, επλανηθηκαν σε κενουργια μονοπατια,
οπου αν δεν ηνε τοξο καχοστροτα κε μακρια απο τον πλατη δρομο,
δεν ηνε αληγοτερο κοπηαστηκα κε ανοφελεφτα.

Αλη οπου οδηγιονταν απο τη λαμπρη φεξη του ορθου λογου
εσαμαν τεξ προτεξ πατησιεξ στον ησιο δρομο. Μονε τη το οφελοξ !
κατατρομασμενη απο τεξ εονηεξ φονεξ εκηνον, οπου ανεβοκατεζε-
ν αν ηδρο κοπονταξ στα μονοπατια, δεν ξερο απο πια κακη τηχη απο-
κοπηκαν, κε πησοδρομησαν, για ν' ακολουθησουν τους προτουξ.

Η αληθηα οσοξο ηνε απλη, κ' εφκολα μπορη να τη γνωρηση
καθεναξ, φτανη μοναχα να μη δεν του αρεση ο καθρεφτηξ, οπου
κραται στο χερη τηξ, κι' οπου με ταφτον εηχηνη του καθενου τα ψη-
γαδια. Εγο, οπου δε μου καχοφεγετε να κηταχτο σε ταφτον τον κα-
θρεφτη, για να γνωρηξο τα ψηγαδια μου, κε να τα δηορθοξο, αν ηνε
τροποξ, σαν ηδα αλους οπου κηνησαν προς την κατηκηα τηξ κε το
μεταιδαν, τοξο παραξενεφτηκα για παρομιο καμομα απο αθροπουξ,
οπου ετηχενε να τη χαλεβουν με το ληχναρη, σαν ο Δηογενηξ ουτε
γηρεβε αθροπο, οπου εσαμα καρδια κε ρηχτηεα ομπροστα τουξ, για
να δεχτο απανοθιο μου τον οχτρον τεξ σαητεξ. Βαλετο να μην ημουν
αξιοξ να το καμο για την οληγη μου προκοπη' μονε ηχα το δηκιο
για την αμετρηγη φηλογενη εστηση μου. Σε τα βτο θαρεψα παρανο
εξ ετηαξ τηξ μεγαληξ μου φτοχιαξ απο προληψηξ, οπου δε ληπουν
να καλοπιανουν το νου κε τον πλιο προκομενον' καλα, αχαμνα φερ-
φηκα, αφηνε να τ' απροφασησουν οση αγαπαν την αληθηα.

Εγο μεταχηρηξομε το η για το τριτο φονηεντο του αλφαβητου
μαξ Α' : γιατη το ι αφηεα για τεξ δηφθουγγηξ Β' : γιατη ο λαοξ
οπου δε μεταχηρηξετε την εληνηεη ορθογραφηα, αφτο παρασηνηθησε
γραφονταξ Γ' : γιατη η ηεονα του γραψημου γενετε ομορφοτερη με
το η. Η εξοχοτη σου μεταχηρηξεσε το ι σε ολα. Ημ' οτημοξ ν' ακο-
λουθηξο τη γνομη σου εφτηξ οπου μου την αποδηξηξ για σοστοτερη.
Το μερηξο σημφερο πρεπη να θησηαξετε για το κηνο. Δε μου καχο-
φενετε ν' αφηκο την προτη μου γνομη αντα να βρο καλητερη απε
τεκηνη' η προληψη κ' η φηλαφτηα ηνε μοναχα τοξο ηοκηριγνομεξ,
οπο δεν αφηφαν κανενα εδο στον κοξμο για να εχουν το κηροξ.

Σε ταφτή μου τη ρομεική γλῶσσα εγὼ δε φανταχτήκα να κανο-
νῆσο του κεφαλίου μου τη ζουτανή μας γλῶσσα ἀπατη τῆς κανονη-
σμενῆς ὁ σκοπὸς μου ἦνε να πρᾶξτησο στους φηλογενῆς ὅπου ὀρε-
γόντε τὴν καλητερεψή τῆς μῆθῆς ἰς πὸς ὁ ἀληθινὸς τρόπος να ὀφε-
ληθούμε ἀπο τὴ ἀπουδῆ ἦνε να σὴνγραφομε κε να γραφομε κατῶ
πὸς κρευόμε κε προφερομε· ὀλα τα φοτησμενα γενῆ τῆς Ἐβροπῆς
ὅπου ἐκὴντηνεψαν ὀτο ἠδῖο σφάλμα, γραφουν τὸρα στη γλῶσσα ὅπου
κρευουν. Ποῶλα ἦνε τα πηχηρηματα, ὅπου ἠ ἐναντηῆ σε τούτη τη
γνομη μας βανουν ὀμπροστα σαν ἀκαταμχῆτα τηχοκαστρα. Μονε
να ἠπουμε τὴν ἀληθῆ ὀλα ἀνταμα δεν κανουν ἀκερια νουλα. Βα-
λετο να μ' ἀποκῆθη κανενας τὸυς πὸς ἐπρεπε ν' ἀποδῆξῆ το λογο-
μου, κι' ὀχι να τὸν πεταξῆ ὀστη μεση με τὸση ἀποκοτῆ, σαν να ἠταν
κανα γεομετρῆκο ἀξῆομα· ἐτῆ ἦνε μονε εγὼ το ξεμῆστηρεβομε τῆς
ἐξογοτῆς σου, ὅπου ξερῆς ποῶλα καλητερ' ἀπο τεμενα τη ἀξιαζουν.
Κιαπε σ' ἐνα γραμῆ, ὀπο βῆαζόμε να τ' ἀποσκολασο το γληροτερο,
δεν εχο τὸν κερὸ να ξαπλοθο τὸσο· ἀφτο κοντεβῆ να σοθῆ κ' ἠκόλα
κ' εγὼ εχο χῆρη να σου ἠπο κατῆ ἀλο ἀκομα.

Τὸ προτο παραπον ἐκὴνον, ὅπου μεταγλοτηζουν, ἦνε, ὅπου δεν
ξερουν σε πῆα δηαλεχτο τῆς γλῶσσας μας να γραψουν· ἐπηδῆς κι'
ὀλες τῆς βῆρησκουν ληψες. Δε μπορο ν' ἀπῆκασο ἀν ἦνε ὀλο τὸ φτε-
ξῆμο τῆς γλῶσσας μας, ἠ εχουν κι, ἀφτῆ το πλιότερο μῆραδῆ θελοντας
να μεταφερουν στη γλῶσσα τὸυς τες χᾶρες κε νοττημῆδες τὸν σὴν-
γραφεον, ὅπου μεταγλοτηζουν, ἀπο γλῶσσες, ὅπου ἀπο εονες τες κᾶ-
λοδουλεβαν κε τες στολυαν. Ἐνας μεταχῆρηζετε ἐνα ἠφος, ἀλο; ἀλο
κ' ἐτῆ δε μοῆιαζουν ποτε σε μῆα γνομη. Για να μῆ βρεθῆ λῆπον πα-
τημα να μας κατηγορησουν γῆ' ἀσημφονους, σαν κε ταφτους, σῆμα-
δεψε μου το γλιγαροτερο, ἀν βῆρησκῆς σοστον τὸν τροπον τῆς ὀρθο-
γραφῆς μου ἠ ὀχη, για ν' ἀκολουθῆσο τὸν δηκο σου.

Ἐπηθημαγα ἀκομα, ἀνησο; κ' ἐχῆς κανα βῆβληο για τὸν τηπο,
να μου στηλῆς καμῆα κὸλα ἀπο ταφτο να ἠδο κε σου τᾶζο να καμο
τὸ ἠδῖο κ' ἐγὼ στη Γεογραφῆα, ὅπου τημαζο. Δεν ἠχα ἀπο προτα
τῆ γνορημῆα σου, ὅπου να σε συμβουλεβομουν, κιαπε να τηπονα
τῆ ρομεική γλῶσσα,

Καρτερο ἀνηπομονος ἀποκῆρησῆ σου, κε μενο

ὁ Βῆλαρας